Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 164. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 19-го ЛИПНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 19, 1977 No. 164. VOL. LXXXIV.

Минулий кінець тижня на Союзівці був під знаком Тижня поневолених Націй

Кергонксон, Союзівка (В. Л-ць). — Минулий кінець тижня на Союзівці, відпочинково-виховній оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах, відзначався багатьма мистецькими й виховно-розваговими активностями.

У п'ятницю, як і кожного тижня відбулась забава для постійних і принагідних гостей Союзівки, до якої приґравала оркестра Союзівки під керівництвом Олександра Худолія; співали сестри Маруся Штинь і Орися Штинь-Гевко.

В суботу, 6-го липня, гостила на Союзівці відома із своїх виступів в різних місцевостях ЗСА танцювальна група з Асторії під керівництвом Оксани Оприско. У цій же програмі, що відбувалася у заповненому павільйоні „Веселка" виступили ще солістки Маруся Штинь і Орися Штинь-Гевка, спершу при акомпаньменті Соні Лагути (фортепіян) і Каті Крутиголови (клярнеті), а опісля під акомпаньяментом маестра Володимира Гентіша. Аня Дидик, яка виконує функцію конферансьє, і Дорко Сенчишин

(Закінчення на ст. 4-ій)

Студенти Літньої Школи Гарварду провели голодівку в обороні Руденка і Тихого

Частина українських студентів Літньої Школи в Гарварді під час 24-годинної голодівки в обороні Руденка і Тихого.

Кембрідж, Масс. (ід) — Студенти українських літніх курсів в Літній школі Гарвардського університету провели тут минулої п'ятниці і суботи, 15-го і 16-го липня, 24-годинну голодівку в обороні засуджених Миколи Руденка і Олексія Тихого, засуджених на довголітнє ув'язнення голови і члена київської Української Гельсінкської групи. 38 студентів і студенток почали 24-годинну стійку о 5-ій годині вечора в п'ятницю на славному „Гарвард Ярді''. Маніфестація була зорганізована студентським ад гок комітетом для людських прав. Ця оборонна акція також знайшла широку підтримку з боку студентів не-українців.

Голодівка відбулася два тижні після засуду Руденка і Тихого, бо в той сам час, як відбувався суд, студенти мали іспити з української історії, мови і літератури.

Під час голодівки коло 100 інших студентів пішли до студентської їдальні і, замовляючи тільки склянку води, просиділи там одну годину. Накінець один із студентів прочитав меморандум ч. 1 київської Української Групи.

Крім голодівки, студенти в суботу і неділю зібрали 1,000 петицій до президента Джіммі Картера в обороні Руденка і Тихого.

Ця студентська акція, перша в історії українських літніх курсів в Гарварді, була відповідно відмічена в місцевій пресі.

Пластові табори в повному розгарі

(Л.Ю.) — Попередньої суботи розпочались пластові літні табори на всіх шістьох оселях — чи то власних, чи винаймлених, а саме: на „Зеленому Ярі" біля Детройту, у Вискансін біля Чікаґо, на „Писаному Камені" біля Клівленду, на „Новому Соколі" біля Боффало, на „Бобрівці" біля Гартфорду та на „Вовчій Тропі" біля Олбані.

„Вовча Тропа" — це найбільша й найкраща пластова оселя, яка має біля 360 акрів лісу й полян незвичайно пригожих для пластування. Головою її недавно став молодий пластун Андрій Ластовецький, який з цілим штабом співпрацівників круглий рік працював над її уліпшенням та над підготовою до літніх таборів. Вже 25-26 червня тут відбулася Міжкрайова Товариська Зустріч Уладу Старших Пластунів/-ок, на яку з'їхалось понад 500 членів цього пластового Уладу, який охоплює молодь від 18-30 року життя. Комендантом зустрічі був ст. пл. Борис Сірський з Торонта, а в програмі були спортові гри, товариські гутірки та забава. Тепер протягом трьох тижнів відбуваються тут табори для юнацтва і новацтва, в яких таборує понад 355 молоді з 50 виховниками, а це — табір юначок — комендантка Наталка Соневицька, табір новачок — Маруся Боднаренко, табір юнаків Олександер Черник, табір новаків — Ярослав Пришляк. Адміністратором є п. Михайло Савицький, кухнею завідує пл. сен. Наталка Титла. На минулий кінець тижня табори були заплянували ряд прогулянок в терен, а на суботу й неділю 23-24 „День Пластуна", коли табори відвідають батьки таборовиків, а також представники Екзекутиви УККА та Крайової Пластової Старшини.

Після цих таборів на оселі відбудеться вишкіл юнацьких виховників під проводом пл. сен. Наталії Коропецької, а опісля З'їзд юнацьких виховників.

На сусідній „Бобрівці", де адміністратором є пл. сен. Володимир Лучкань, таборує понад 130 пластової молоді із своїми виховниками. Комендантом табору юнаків є Влодко Темницький, новаків Тарас Пенкальський, юначок — Ляля Войтович, новачок Марта Пришляк.

На „Новому Соколі" таборує понад 200 пл. молоді з виховниками, в тому біля 60 з терену Канади. Загальний клич таборів — „Лицем до сучасної України". Відповідальною за табори є пл. сен. Оксана Бережницька. Комендантами поодиноких таборів є: Олесь Сагайдаківський — юнаків, Христя Косарчин — юначок, Адя Телішевська — новачок та Віктор Яворський — новаків. Адміністратор — Роман Заяць з Чікаґо.

Північні корейці звільнили полоненого американця, видали тіла трьох убитих

Сеуль, Південна Корея. — У суботу, 16-го липня, комуністична Північна Корея передала американським властям тіла трьох летунів ЗСА, які згинули минулого четверга, 14-го липня, коли їхній гелікоптер нехотячи перелетів демаркаційну лінію між Північною і Південною Кореями і його збили північні корейці. В суботу комуністичні корейці теж звільнили четвертого члена залоги, Ґленна Шванкі, який був поранений під час збиття гелікоптера.

Тіла вбитих американських летунів, Джозефа Маєлса з Індіяни, Роберта Гейнса з Алабами і Роберта Веллса з Тексасу, перенесли через демаркаційну лінію в Панмунджом представники збройних сил ЗСА, Південної Кореї, Канади, Австралії, Британії і Тайланду, тобто старшини країн, які в імені Об'єднаних Націй в 1953-му році підписали перемир'я з Північною Кореєю і комуністичним Китаєм після Корейської війни.

Коментатори вказують на факт, що тіла вбитих американських летунів і ранений член залоги гелікоптера були передані в руки американських чинників північно корейськими властями в порівняльно дуже скорому часі, бо тільки після 7-годинних нарад. Північна Корея мабуть не хотіла скріплювати становища тих американських кіл, які критикують пляни президента Джіммі Картера протягом 4-5 років відтягнути з Південної Кореї піхотинні частини ЗСА.

Президент Картер, який зразу після збиття гелікоптера заявив, що ЗСА не хочуть допустити до того, щоб цей випадок перетворився в міжнародну конфронтацію, у суботу, 16-го липня, вітав звільнення раненого летуна і передання тіл трьох вбитих вояків, але додав, що з обуренням жалкує, що північні корейці застосували „екстремні заходи" проти заблуканого, неозброєного гелікоптера, і спричинили смерть трьох американців.

Північна Корея здержалась від гострих нападів проти ЗСА за порушення демаркаційної лінії гелікоптером, але заявила, що гелікоптер „інфільтрував" територію Північної Кореї і тому його не повернуть.

Натомість Південна Корея досі не подала жадної офіційної заяви відносно звільнення раненого вояка і передачі трьох вбитих, що коментатори інтерпретують як критику, звернену проти Білого Дому. В приватних розмовах південно-корейські урядовці і військовики заявляють, що президент Картер повинен був гостро засудити Північну Корею за збиття неозброєного гелікоптера. Вони вважають, що „примирливість" Президента може заохотити комуністичну Північну Корею до інших аґресивних акцій.

Об'єднані Шефи Штабу противилися плянам Білого Дому

Вашінґтон. — Генерал Джордж Бровн, голова Об'єднаних Шефів Штабу, заявив у четвер, 14-го липня, перед Комісією Палати Репрезентантів для збройних сил, що Шефи Штабу та інші високі старшини в Департаменті оборони протиставилися плянам президента Джіммі Картера щодо відтягнення американських піхотинних частин з Південної Кореї, коли Президент вперше оприлюднив ці пляни, але тепер Шефи Штабу підтримують пропозиції Білого Дому.

Ген. Бровн сказав, що військовики в Пентаґоні спершу вважали, що пляни Президента щодо відтягнення 33,000 американських вояків протягом чотирьох чи п'ятьох років можуть раптом дуже послабити оборонну спроможність вільного світу в тій частині Далекого Сходу та заохотити комуністичну Північну Корею напасти на Південну Корею і тому американські генерали пропонували, щоб тільки 7,000 американських піхотинців відтягнути з Південної Кореї. Однак тепер Шефи Штабу підтримують пляни Білого Дому — сказав ген. Бровн — бо стало відомо, що південно-корейські збройні сили одержать від ЗСА додаткову зброю, зокрема літаки, танки, гармати і ракети, що, на думку Пентаґону, запевнить мілітарний балянс на Корейському півострові і то без американських піхотинних частин.

Москва віднотувала албанську критику китайських комуністів

Москва. — Офіційна совєтська пресова аґенція ТАСС перший раз від багатьох років віднотувала албанську критику Пекіну, поміщену раніше в офіціозі Комуністичної партії Албанії „Зері і Популіт". ТАСС натякає, що Албанська Народна Республіка „виходить з орбіти китайського впливу".

ТРУДО І ЖІСКАР КРИТИКУЮТЬ КАРТЕРА ЗА ЛЮДСЬКІ ПРАВА

Оттава. — Прем'єр Канади П'єр Елліот Трудо виступив в кінці минулого тижня з критикою політики президента Джіммі Картера, заявляючи, що стосування скрайньої політики в обороні людських прав у відношенні до Москви може довести до відновлення холодної війни і закриття можливости переїзду багатьох осіб із Совєтського Союзу на Захід.

Трудо заявив на пресовій конференції минулого четверга, що він передав свій погляд президентові Картерові в часі його двократної зустрічі у Вашінґтоні і Лондоні. Канцлер Західньої Німеччини Гельмут Шмідт, перебуваючи з офіційною візитою в Оттаві, зайняв подібне становище і заявив, що він про ці справи вичерпно говорив з прем'єром Трудо. Відповідаючи на запитання кореспондентів про людські права, Трудо заявив: „Ми не бажаємо собі натаврування і не бажаємо, щоб залізна заслона знову спустилась вдолину та щоб розпочалась холодна війна''. Від часу Гельсінкської угоди, — заявив далі Трудо, — із Совєтського Союзу переїхало на Захід 75.000 німців і відповідна частина людей інших національностей. Велике число совєтських громадян приїхало також до Канади, як постійні еміґранти, або як гості у відвідинах своїх родин. Трудо додав, що переговори канадського уряду в Москві, Пекіні і столицях інших комуністичних держав уможливили багатьом людям знайти притулок в Канаді та злучитися зі своїми родинами. Тільки в цьому році до Канади, згідно із статистичними даними міністерства внутрішніх справ, прибуло із Совєтського Союзу 324 особи, на 100 осіб більше, як в минулому році. Понад 2.000 осіб прибуло з Китайської Народної Республіки. „Ви є в праві сказати, що виміна людьми й ідеями не є повною'', — заявив Трудо, — „але питання треба ставити в площині, чи взагалі був якийсь поступ в тому напрямі після Гельсінкської угоди''. Трудо сподівається, що ці проблеми будуть дискутовані на конференції 35-ох держав в Беоґраді.

Також президент Франції Валери Жіскар д'Естен заявив в інтерв'ю, що президент Картер своєю обороною людських прав в Совєтському Союзі та в інших частинах світу зломив свою постанову щодо невтручання у внутрішні справи інших країн. Розмовляючи з кореспондентом „Нюзвік'', Жіскар сказав, що раніше, в часі своєї виборчої кампанії, Картер кількаразово відмічував, що жадна держава не має права вмішуватись у внутрішні справи іншої держави. Жіскар д'Естен, який недавно зустрічався з Леонідом Брежнєвим в Парижі, підчеркнув, що президент Картер запропонував світові цілком „новий ідеологічний напрямок'' від часу, як він перебрав владу у Білому Домі, натомість Брежнєв не бажає зміни політики детанту. „Брежнєв, — заявив Жіскар, — вважає, що президент Картер відступив від принципів політики детанту, і він не бачить причини, чому це потрібно було Вашінґтонові''. Кореспонденти відмічують, що президент Франції завжди критично ставився до нових напрямків нової американської закордонної політики.

Президент Картер вважає своє становище щодо людських прав за „помірковане"

Вашінґтон. — Минулої п'ятниці, 15-го липня, президент Джіммі Картер заявив групі редакторів американських газет, що його становище щодо людських прав є „помірковане", бо він не вирізняє жадної держави за порушення цих прав, як теж не погоджується з деякими законодавцями, які вимагають, щоб ЗСА зірвали зв'язки з країнами, які порушують людські права.

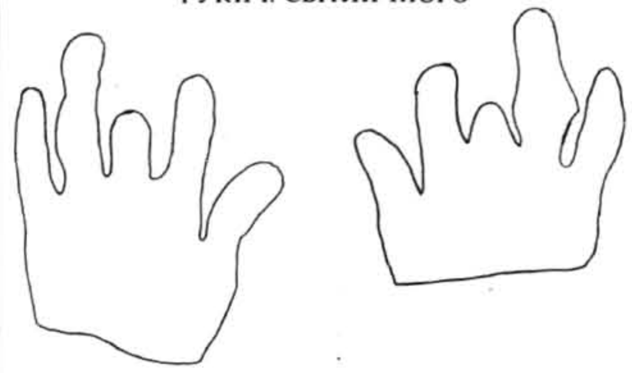
Президент сказав, що Америка не тільки не зриватиме зв'язків з тими державами, але також не хоче змушувати будь-яку країну, щоб додержувалась американських стандартів, додаючи, що уряд ЗСА не посилатиме своїх військових частин до інших країн, ані „не каратиме" країни за порушення людських прав.

35-ЛІТТЯ УПА В ІРВІНҐТОНІ

12-го липня цього року в Народному Домі в Ірвінґтоні, Н. Дж., відбулись ширші сходини комбатантських та молодечих організацій Ірвінґтону і околиці, на яких обрано Діловий Комітет для вшанування 35-ліття УПА. На голову Комітету вибрано інж. Богдана Мака. Комітет має підготовити програму свята 35-ліття УПА та поробити все необхідне для відмічення цієї річниці в дні 16-го жовтня

ІВАН СВІТЛИЧНИЙ: „ТАБОРОВІ ЛІКАРІ ВИКОНУЮТЬ ФУНКЦІЇ ЧЕКІСТІВ"

РУКИ І. СВІТЛИЧНОГО

Ліва рука **Права рука**

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). - У самвидаві поширюється звернення ув'язненого у Пермському таборі літературного критика та поета Івана Світличного до Л. Брежнєва. У зв'язку з тим та іншими зверненнями І. Світличного, в яких змальовані важкі умови його життя в таборі, його поганий стан здоров'я та знущання таборової адміністрації над ним, понад 15 інших політв'язнів Пермського табору вислали протестні листи в обороні Світличного до генерального прокурора СССР Р. Руденка. Вони писали до нього як до колишнього прокурора СССР на Нюрнберзькому процесі. Найновіше звернення І. Світличного з 27 листопада 1976 року подаємо у повному тексті. Рівночасно долучуємо окремо рисунок контуру рук І. Світличного, на якому видно їх поранення.

Заява до Генерального Секретаря ЦК КПРС Л. Брежнєва.

Я вповні свідомий того, що моя заява до такого високого адресата не дійде (я навіть на таке не претендую), але я прошу громадянина, який на доручення адресата виконує відповідальні функції і буде розглядати цю заяву, звернути увагу на всі супровідні характеристики, які долучуються до різних заяв і віддзеркалюють більш інтерес авторів ніж суть справи. Я прошу неупередженим поглядом подивитися на долучений рисунок — контуру костей моїх рук, а вже потім, маючи перед собою хоч такий мінімальний фактичний матеріял (більшого, я, в умовах мого

(Закінчення на ст. 4-ій)

Сен. Боб Дол відбув поїздку до Европи, зустрічався з українцями

Борис Ямінський [зліва] під час зустрічі зі сенатором Бобом Долом.

Вашінґтон. — Сен. Боб Дол, який недавно повернувся з подорожі по Европі, під час якої мав зустріч у Відні з Борисом Ямінським, членом Европейського Комітету Гельсінських Ґарантій для України, натаврував Совєтський Союз за засуд Миколи Руденка і Олекси Тихого, заявляючи, що „якщо вони репрезентують дух України — то Україна ніколи не вмре.''

Перед виїздом сен. Дола до Европи, туди поїхав його леґіслятивний асистент д-р Мирон Куропась в цілях підготови зустрічей сенатора з недавно прибулими еміґрантами з СССР та країн Східньої Европи, з Б. Ямінським та іншими особами, які беруть активну участь в обороні людських прав. Д-р Куропась мав нагоду зустрінутися з Андрієм Фединським і Андрієм Каркоцьом, членами Вашінґтонського Комітету Гельсінкських Ґарантій для України, яких юґославські власті кілька днів раніше видалили з Беоґраду, де відбувалася конференція для перевірки примінення Гельсінських Угод. Д-р Куропась опісля звітував сенаторові Долові про акції українців в Беоґраді до часу їх видалення.

Б. Ямінський під час розмов із сен. Долом поінформував його про суд над Руденком і Тихим, стверджуючи, що совєтські власті влаштували суд в малому селищі Дружківка, побоюючись демонстрацій. Він рівнож дав сенаторові інформації про акції оборони людських прав на терені Західньої Европи.

З Відня сен. Дол поїхав до Беоґраду та взяв участь в одній сесії конференції як член спеціяльної американської Комісії безпеки і співробітництва в Европі. Сен. Дол вказав на конечність кращої співпраці поміж представниками держав Північно-Атлантійського Пакту (НАТО), критикуючи їх за потурання Совєтському Союзові „тільки для того, щоб зберегти детант''.

— „Я розчарований нашими союзниками, — заявив сен. Дол — які ідуть на шкідливі компроміси із Совєтським Союзом в ім'я детанту. Тривкий мир можна осягнути тільки на базі спеціяльного довір'я і пошани людської гідности. Слід сподіватися, що наші союзники зрозуміють це і обстоюватимуть спільно з нами людські права під час Беоґрадської конференції цієї осени'' — сказав сен. Дол.

ЧОЛОВІЧИЙ ХОР „ПРОМЕТЕЙ" СПІВАТИМЕ НА УКРАЇНСЬКОМУ ФЕСТИВАЛІ В РАБИН ГУД ДЕЛЛ

Український Чоловічий Хор — „Прометей"

Філядельфія (ФК-УККА). — Одиноким хором, що співатиме на великому Українському Фестивалі музики, пісні й танку „Гомін України" 5-го серпня 1977 р. в Рабин Гуд Делл амфітеатрі під відкритим небом у Фермонт парку в Філядельфії, буде Український Чоловічий Хор „Прометей", під батутою Михайла Длябоги й фортепіяновому супроводі Галі Мазурок.

У багатій і різноманітній програмі цього репрезентативного фестивалю, спонсорованого управою цього „Міста братньої любови" візьмуть участь також танцювальні ансамблі „Дунай" із Ст. Кетринс, Канада, та „Черемош" з Філядельфії. Солістами виступатимуть Андрій Добрянський, бас-баритон Метрополітальної Опери, та Марта Кокольська-Мусійчук, сопрано Нюйоркської Міської Опери, в супроводі піяніста Томи Гринькова, як також концертова піяністка Христина Петровська.

Хор „Прометей" під сучасну пору в найкращій формі свого 12-літнього існування. Немає сумніву, що його можна вважати найкращим чоловічим хором Америки й Канади. Складається він із понад 60-ох голосів, старших і молодших співаків.

Хор „Прометей" недавно концертував з великими мистецькими успіхами в Чікаґо, Торонті, Боффало й ін. громадах.

Управа Відділу УККА у Філядельфії, на чолі з проф. д-ром Петром Стерчом, доложила всіх старань, щоб виправдати надії Відділу Розваг міського уряду Філядельфії, який частинно субсидіює цей чисто український фестиваль музики, пісні й танку на всеміському форумі. Фестивалева Комісія, на чолі з проф. д-р Наталією Пазуняк, підшукала першорядні мистецькі сили, а маестро Володимир Шашаровський допоміг заранжувати мистецьку програму фестивалю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Заохота до агресії

Президент Джіммі Картер минулого тижня публічно заявив, що американський гелікоптер, якого збили північні корейці, вбиваючи трьох членів залоги і схоплюючи одного, — помилково перелетів демаркаційну лінію між комуністичною Північною та Південною Кореєю і тому ЗСА не хочуть, щоб цей випадок перетворився у міжнародну конфронтацію.

Проте, існує можливість, що збиття американського гелікоптера не було жадним „випадком", як це твердить Білий Дім , а зумисним актом північно-корейських комуністів, та що цей „випадок" фактично був викликаний політикою президента Картера щодо Корейського півострова, себто був провокацією якою комуністи ніколи не гребують.

Як відомо, президент Картер плянує протягом чотирьох або п'ятьох років відтягнути з Південної Кореї всі американські піхотинні частини, тобто 33,000 вояків, а залишити там тільки летунські з'єднання, бо вважає, що Південна Корея задовільно сильна, щоб і без американських піхотинців відбити будь-яку агресію з боку комуністичної Північної Кореї. Деякі коментатори твердять, що оприлюднення цих плянів Білого Дому додало „відваги" північним корейцям і вони, передбачаючи, що уряд ЗСА не робитиме нічого, що перешкодило б заплянованому відтягненні піхотинних частин, вирішили збити американський гелікоптер, який нехотячи опинився на північ від демаркаційної лінії. Реакція президента Картера на збиття гелікоптера була „надто примирлива" — твердять аналітики — бо він міг признати, що гелікоптер заблудив, але міг також в той самий час наталврувати Північну Корею за те, що застосувала такі екстремні заходи, як збиття гелікоптера і вбиття трьох членів залоги. Ця примирливість Президента може бути дальшою заохотою для північних корейців різними способами „переконувати" американців, що служба в Південній Кореї „небезпечна " і тому вони повинні якнайшвидше вертатися до ЗСА.

Однак, „випадок" із гелікоптером може мати цілком протилежний вплив на міркування президента Картера і членів його уряду, та переконає їх, що комуністична Північна Корея тільки чекає на відтягнення американських піхотинних частин, щоб розпочати агресивні акції проти Південної Кореї.

Хоча деякі високі старшини американських збройних сил, між ними і ген. Джордж Бровн, голова Об'єднаних Шефів Штабу стараються доказувати, що між ними і Білим Домом нема вже розбіжностей щодо питання відтягнення американських піхотинців з Південної Кореї, то багато інших високих старшин далі погоджуються із ген. Джоном Сінглавбом, колишнім шефом штабу американських збройних сил у Південній Кореї, який в травні цього року одверто заявив, що відтягнення військових з'єднань ЗСА послабить оборонну спроможність Південної Кореї до тієї міри, що заохотить комуністичну Північну Корею заатакувати Південну, подібно. як це зробила в 1950-му році. Крім того, — твердив Сінглавб — це відтягнення може причинитися до загального послаблення оборонної сили вільного світу, зокрема Америки і Японії, на цілому обширі Далекого Сходу. Таке послаблення напевно використає Совєтський Союз, чи комуністичний Китай для поширення своїх власних впливів у тій частині світу.

Білий Дім повинен застановитися над можливістю, що збиття американського гелікоптера північними корейцями — це перший прояв нової агресивности комуністичного світу на Далекому Сході, агресивности, яку уряд ЗСА заохочує своїми плянами відтягнути з Південної Кореї американські піхотинні частини.

Роман Рахманний

З АНТЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДУШІ

Ще раз і ще раз доводиться повторяти відому правду: українська пісня (як народна пісня, поезія та мистецька проза) це — вислів душі, зовнішній вираз внутрішнього світу української людини. Навіть у наші безідейні часи та пісня допомагає нам, немов материнська молитва, рятувати загублені чи потопаючі українські душі з глибини чужинецьких океанів.

І як це відкрили спільно В. Антонович і М. Драгоманів (на досвіді Т. Шевченка і П. Куліша), українська пісня у своїх кращих зразках це — вчителька, що допомагає нам вчутися в потреби сучасної української збірноти. Вона спонукає думати, робити висновки і діяти.

Один приклад

От, наприклад, пісня ,,Ой, та закувала та сива зозуля...'', що її залюбки виконують українські хорові ансамблі на різних континентах немов тільки зразок фолкльору з пропащого минулого. Здавалося б, і справді: ще одна пісня з традиційним голосінням і запорізькими шараварами. Але вслухайтеся в її слова, зрозумійте її по-сучасному, а вона промовить до вас новим, свіжим і актуально-болючим покликом.

Українські хлопці-молодці в неділю вранці свою неволю-недолю оплакували і проклинали, Господа Бога і його природу заклинали. Щоб вітер понад синім морем повіяв, щоб українські вояовники-запоріжці почерез степи і море прибували і їх, невільників, з чужинецької тюрми визволяли...

Хто з нас заможних і ситих, зодягнених і зогрітих, самовдоволених і шанoвних, вільних і непереслідуваних, ще не втратив українського почуття, той подумає: — Таж це достоту про наших братів і сестер у російських тюрмах, концтаборах і засланнях мова мовиться, пісня співається!...

Так, це їх від України відокремила відстань велика — континентальні простори, сніги і льодові моря. Понад тим полем широким і почерез те море глибоке несеться їхній спів-поклик: —Повій, повій вітре на Україну, де сонечко сяє і де живуть численні українці, сповнені вільної думки немов колись українське море сповнялося козацькими човнами...де нас згадують і виглядають, а може і думу-думають, якби то визволити своїх рідних із московської неволі.

Та не про себе самих вони пишуть-розповідають, але про потребу боротьби з тим насильством...Вони у письмах до нас нагадують нам і наш добровільний обов'язок: бути голосом придушеної України перед обличчям громадської думки своїх держав і всього світу...бути протестними свідками нелюдяности московської.. бути трансмітерами поклику, що лунає з України та з російських тюрем і концтаборів.

Тирани незмінні

Ситуація зовсім не нова і наслідки її не повинні бентежити нас. Так бувало в українську давнину. Таке спостерігаємо і в сучасній українській дійсності, від якої ніхто з нас не відречеться, бо ніхто від себе не втече. Ми — українці!

Про це нагадує нам пісня.

,,Гей, як зачули...султани... та й звеліли ще більше кувати кайдани, кайдани кувати, кайдани...''

Робили це наші гнобителі у давнину. Роблять це нові гнобителі сьогодні. На кожен рух вільної думки, на кожне прагнення людської рівноправности для українців, на будь-який натяк на прагнення до самостійности вони мають одну-єдину відповідь: кайдани кувати, ще більші кайдани!...

І кремлівські ,,султани'' (незалежно від того, якого вони роду) не спромоглися вигадати нічого мудрішого або принаймні дотепнішого, як те давнє, традиційне: кнут, тюрма, кайдани, придушення вільного слова — живого, друкованого й електронного.

Так, сьогоднішні султани лютують з приводу кожного слова, протесту чи інформації, що проривається з-під їхньої контролі поза межі України. Але навіть якщо б того не було або якщо б ніхто з нас закордоном про вільнодумців українських нічого не говорив, то ці ,,султани'' все таки ,,кували б ще більші кайдани''. Бо така вдача усіх тиранів кожної панівної нації.

Адже ми знаємо, що кремлівські тирани слідили, в'язнили, допитували, тортурували, незаконно засуджували на довголітнє в'язнення, а то й убивали волелюбних українців навіть тоді, коли ніхто закордоном про них і словечка не сказав чи написав.

Тому недоречні та підступні є всі коментарі, в яких просувається кремлівську думку, мовляв: офіційні заходи президента Дж. Картера в обороні вільнодумців у республіках Совєтського Союзу тільки викличуть нові репресії Кремля. Всі ми прекрасно знаємо, що в період між днем підписання Гельсінкських домовлень і початком урядування президента Картера у всіх совєтських республіках проведено арешти, незаконні суди і видано жорстокі присуди. Найбільший терор застосовано саме на території Української РСР.

Значить, кожна влада незаконного походження, сперта на поліційному режимі, боїться за свої позиції та заздалегідь силкується викорінити навіть можливих критиків, а не тільки противників. Ці ,,запобіжні заходи'' ніколи не залежать від міжнародної атмосфери чи взаємовідносин.

Антена людської душі

Тому вже пора зокрема українським людям перестати прикидатися ,,паралітиками на роздоріжжі'' чи повторяти фрази заламанців, яких багато в Америці, Канаді, Франції та інших державах Заходу. Скапітулювавши перед погрозами кремлівських султанів, вони повторюють фразу, шоб, мовляв, надмірно гострою обороною прав людини'' не підкопати т. зв. політики детанту. Ці заламанці не чують або не хочуть чути справжньої погрози, яка звучить у всіх пропозиціях Кремля: ,,Живіте в достатку і в мирі та ждіть на нас, коли ми визволимо вас від добробуту і тягару волі...!''

Можливо, що українцям легше це зрозуміти, бо в нас багата і глибока пісенна традиція. Для чужинців і для деяких наших рідних космополітів ця чи інша пісня видається тільки ще одним зразком фолкльору. Але якщо вслухатися думкою у словесно-мелодійне звучання такої пісні, тоді ще раз переконаємося у правдивості твердження: українська пісня — це сумлінна учителька історії нашої, що допомагає зрозуміти і складну сучасну ситуацію, і спонукує до ідейного діяння.

Треба тільки мати антену людської душі, щоб сприйняти її пересторогу.

Іван Кедрин

МИСТЕЦЬКИЙ ГАНТЕР

Коли в якійсь малій місцевості у вільному світі відбуваються одночасно збірна образотворча виставка та аж три індивідуальні, то це таки рідкісна культурницька подія, варта газетної згадки. Кетськільські гори, що нагадують Гуцульщину, взагалі засіяні українськими відпочинковими оселями, молодіжними таборами українських поселенців, які настільки доробилися, що можуть літом втікати з розпечених великоміських асфальтів у ,,власну'' гірську зелень. Гантер і його найближча околиця чомусть то особливо приманювала мистців. Тут щороку літом перебував і творив пок. Микола Бутович, сюди щороку приїздив також покійний Олександер Климко, — до Покійників приєднався і Ярослав Паладій, що мав тут власний дім, — хто ж не має власного дому — приїздить сюди щороку літом із своїми родинами до традиційно найманих хатин чи кімнат.

Мова не про аматорів і початківців, а високоякісних фахівців, які вже ввійшли в історію українського образотворчого мистецтва. Ось у недалекому Вудстоку жив і творив покійний Олександер Архипенко, — там теж якийсь час жив і малював один із кращих мистців середущої ґенерації — Володимир Бачинський.

Трудно сказати, кого поставити на першому місці у цьогорічних індивідуальних виставках у Гантері. Едвард Козак вже 15-ий з черги рік виступив у мотелі ,,Ксеня'' (власність колишнього футбольного першуна, піонера української гантерської оселі Володимира Кобзяра) - з виставкою, яка охоплює 70 експонатів, плюс 11 експонатів Юрія Козака і 13 малюнків Яреми Козака, та ще й 4 мозаїки батька Ека і сина Яреми. Тільки дуже нечисленні образи кожного з них перевезені з недавньої їхньої виставки в ґалерії ОМУА в Ню Йорку, — величезна більшість — нові.

Годі сказати щось нове про Едварда Козака: це знову надзвичайно багатий показ творчости того мистця, обдарованого не тільки талантом маляра і сатирика, але й подивугідною роботящістю. Хоча Едвард Козак закоханий в гуцулів і малює їх залюбки із трембітами чи у головокружному танку (він особливий мистець у зображуванні руху), проте Еко має буйну фантазію і його теперішня виставка знову різнорідна тематикою. Є теж великі полотна-композиції монументального характеру, як ,,Гуцули гуляють'', ,,Княжа слава'', ,,Ярмарок''), є ціла серія ліричних і сантиментальних нарисів, є ґротески, як ,,Союз Українок'', є малюнки до ,,Лиса Микити'' на межі ґротески і сатири, і є серія карикатур, що символізують різні людські прикмети і хиби...

Юрій Козак, поруч із прикметними йому іконами, виступив з двома прегарними портретами своїх донечок, — один із них на рідкозустрічному цеглястому тлі, на якому красується дівоча голівка з чорним волоссям. Ярема Козак знову хитається поміж імпресіоністичними краєвидами і безпредметними експериментами.

Знову ж цьогорічна індивідуальна виставка Людмили Морозової в її власній ,,хатині на курячих лапах'' — це новий доказ невсипущої творчости тієї мисткині, яка здійснила свою мрію, поїхала вдруге у своєму житті до сонняшної Греції і привезла вислід свого тамошнього 7-ми місячного перебування у постаті аж 102-ох образів — від мініятюрок аж до великих полотен, що пишаються наче під покровом маєстатичного ,,Акрополісу''. Малює тонкою олією, яка всякає у спеціяльно дібране полотно, що робить враження, що це не олія, а акварeля. Грецькі руїни, порт, святині, кораблі і човни на прибережньому морі, кипариси, гори, все воно у ніжному кольо-

(Закінчення на ст. 3-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

В ОБОРОНІ ЧАСНИКУ

Пані Іванна Савицька споглянула через ,,своє вікно'' в ,,Свободі'' від 22 червня м. р. на сеньйорський світ дуже неласкавим оком. Може дехто з учасників 3-го З'їзду сеньйорів піджартовував собі потиху під водограєм на Союзівці з ,,медікерських зборів'', підфарбованих пенсіонерів, кукурудзяних сеньйорок-лисичок та інших майбутніх льокаторів ,,нового, похилого хмаросягу'', але нікому з них мабуть і не снилось, що їх ,,підслухані'' жарти-небелиці удостояться вправного пера п. Савицької. Розмальований п. Савицькою ,,типовий пенсіонер'' пересякнутий запахом часнику, з солом'яним, тінистим бриликом на голові та з жіночою парасолькою в руках робить враження, якби у нього вже не всі були дома. Якщо це має бути неминучий атрибут кожного типового пенсіонера, то моторошно робиться, як подумаєш, що за кілька літ треба буде прилучитись до тієї громади типових пенсіонерів. Бо як знаємо, кожна громада ,,нетипових'' не приймає до себе з одвертими руками.

Про те, що сеньйорський світ не є великою атракцією для вередливого спостерігача, як часом для самих сеньйорів, не треба пригадувати. Суть справи в тому, як той світ спільними силами урядити краще, як охоронити старших людей від негативних напружень, безнадійности та передчасного занепаду. Ця проблема постійно актуальна, бо до сеньйорського світу належить третина всього населення і цій справі інші присвячують більше уваги та мають ліпші результати. Подяка належиться УНСоюзові, що активізує своїх членів-сеньйорів до самооборонної акції власними силами перед невигодами старшого віку і намагається збудувати взірцевий притулок для потребуючих опіки сеньйорів.

Поки не збудуємо дому для сеньйорів, де напевно буде добра спільна кухня під професійним зарядом пань, нехай наші пенсіонери, зокрема самітні, далі споживають неприправлений часник на здоров'я. Як нема у нас іншого ліку на старість, нехай часник виручає елексір молодости, пенсійне евшан-зілля, чародійний, всемогучий любисток. Кажуть люди також, що часник добре справляється з холестеролом, головно у консументів ковбаси та солонини, обнижує тиск крови, хоронить перед серцевими недугами. Так твердять спеціялісти охорони здоров'я з ,,Превеншин''. І як тут виректись нашим пенсіонерам ковбаси та солонини, до яких звикли від діда-прадіда і перестати їсти часник, щоб не дратувати перечулених носиків наших шановних пань.

Почекаймо на 4-ий З'їзд сеньйорів УНС може цю ,,спірну'' справу розсудить Рада Старших на чолі з розсудливо-дотепним нашим заслуженим сеньйором інж. Степаном Куропасем.

Микола Аврамчук
член 287 Відділу
Джерзі Сити

,,ПРИСУТНІ'' ЧИ ,,ПРИЯВНІ''

У моєму дописі ,,Успіхи нашої молоді'' (,,Свобода'' 29 червня 1977) в реченні ,,Присутні на цих зборах...'' слово ,,присутні'' виправлено на слово ,,приявні''. Звичайно, редакція повинна виправляти мову статтей і дописів, які вона друкує в своїй газеті. Але в даному випадку заміна українського літературного слова ,,присутні'' словом ,,приявні'' порушує норми української літературної мови. Слово ,,присутній'' вживав Іван Франко (,,Ще з-за дверей почув голосні розмови і веселі сміхи офіцерів, ПРИСУТНІХ у залі''). Вживав це слово і акад. С. Єфремов (,,Погроза та несвідоме прочуття якогось лиха налягли на серце ПРИСУТНІХ''). Слово ,,присутній'' ми зустрічаємо в таких підручниках: І. О. Синявський, ,,Норми укр. літ. мови'', Львів, 1941, стор. 62.2/ О. Панейко ,,Граматика укр. мови'', Авгсбург, 1949, стор, стор. 92. 3/ Ю. Шерех ,,Нарис сучасної укр. літ. мови'', Мюнхен. 1951 (НТШ), стор. 225. 4/ І. Огієнко ,,Українська літературна мова''. Саскатун. 1951, стор. 68. Слово ,,ПРИСУТНІЙ'' є також у таких словниках: 1. О. Ізюмов ,,Укр.-рос. словник''. Х.-К. 1930, стор. 685. 2/. Г. Голоскевич Правописний словник. К. 1939 (Ню Йорк 1962), стор. 321. 3. Рос.-укр. словник. Том 3. Редактори: В. Ганцов, Г. Голоскевич, М. Грінченкова, А. Ніковський. Головний редактор акад. С. Єфремов. К. 1928, стор. 533-534. Ні в одному із зазначених підручників і курсів української літературної мови, ні в одному із зазначених словників немає слова ,,приявний'', бо такого слова взагалі немає в українській літературній мові!

Отже, мовний редактор ,,Свободи'' не мав ніякої підстави виправляти слово ,,присутні'', замінюючи його словом ,,приявні'', якого немає в українській літературній мові.

Кол. доцент української мови П. О.

П.О.

БОГДАН КРАВЦІВ ЯК ЛІТЕРАТУРОЗНАВЕЦЬ

Богдан Кравців — поет, журналіст, громадсько-політичний діяч — за останні 25 років свого життя зробив значний вклад і в українське літературознавство. Тематика літературознавчих статтей Богдана Кравцева широка й різноманітна: вона охоплює багато окремих питань, що стосуються різних періодів історії української літератури.

Українській мітології присвячено цікаву статтю „До проблеми Тура-Сварога-Трояна". Питання української літератури 15-17 ст. висвітлено в статті ,,Ренесанс і гуманізм на Україні". У статті „Удар в основу", Богдан Кравців подає фактичні дані про дослідників давньої української літератури та про їх праці, опубліковані в 20-х рр. Одночасно в цій статті відзначено теперішній великий занепад у ділянці вивчення літератури Київської Руси в зв'язку з тим, що в СССР цей період тепер розглядають як частину історії російської літератури.

1962 р. Богдан Кравців опублікував у „Записках НТШ" велику працю під назвою „Розгром українського літературознавства 1917-1937 рр." Тут подано фактичні дані про наукові праці 103 літературознавців, знищених або репресованих, про праці 74 науковців, які вибули з наукового життя і доля яких невідома. Подано також імена тих науковців, які емігрували (25 імен). З того часу як написано цю статтю, стали відомі деякі нові факти. Григорій Майфет був реабілітований і після реабілітації опублікував деякі нові праці. Микола Горбань був засланий 1931 р., а потім удруге 1934 р. Згадку про харківського літературознавця Савченка треба доповнити такими даними: його звуть Юрієм Аркадійовичем, він син священика, народився в Гадяцькому повіті на Полтавщині 1903 року. До реєстру репресованих треба додати також Миколу Євтихійовича Ладухіна, автора розвідки про М. Вовчка. Видатний літературознавець, дослідник життя й творчости М. Коцюбинського, Ананій Дмитрович Лебідь народився 1898 року. Самійло Борисович Щупак, нар. 1895 р. — помер 1942 р. — був посмертно реабілітований. Проф. Євген Антонович Рихлик був засланий 1930 р., помер 1939 р. Посмертно був реабілітований.

Велику увагу приділяв Богдан Кравців проблемам шевченкознавства. За його редакцією у виданні М. Денисюка вийшли в світ IV, XI, XII і XIII тт. творів Т. Шевченка. У IV томі надруковано дві статті Б. Кравцева: ,,Нові текстологічні досліди і текст Шевченкових поезій 1857-1861" і „Коли ми діждемося Вашінґтона". У цій статті автор викриває тенденційність большевицьких коментарів і стверджує Шевченкову ідею незалежности України від Росії та ідею справедливого демократичного ладу в майбутній вільній і незалежній українській державі.

В XI т. надруковано статтю Б. Кравцева „Мистецька спадщина Т. Шевченка і її вивчення". Тут подано короткий огляд досліджень, що стосуються малярських, графічних та скульптурних творів Шевченка. У XII т. вміщено статтю Б. Кравцева англійською мовою „Taras Shevchenko's poetry in foreign translations". У цій статті подано відомості про переклади творів Шевченка на слов'янські, західньоевропейські та інші мови.

У XIII т. у вступній статті „Шевченко і його творчість" Б. Кравців дав короткий огляд сімнадцятьох праць і статтей про Шевченка, уміщених у цьому додатковому томі, що являє собою збірник праць про Шевченка таких авторів як П. Куліш, І. Франко, С. Єфремов, М. Новицький, М. Рильський.

В журналі „Сучасність" ч. 5,1969 р. Б. Кравців дав огляд перекладів Шевченкових творів на різні мови. Стаття закінчується таким висновком: „У загальному, в порівнянні до встановлених нами 1964 р. 52 мов, на які перекладено твори Шевченка, цю кількість можна збільшити сьогодні до 70 чи 72".

В окремих статтях, опублікованих у журналі ,,Сучасність'' та в збірнику ,,Свободи'' і УНСоюзу ,,Наш Шевченко", Б. Кравців подав численні приклади совєтського фальшування поетичної творчости Шевченка, перекручення текстів, виключення з „Кобзаря" антимосковських творів (,,Розрита могила", ,,Великий льох" тощо). Таке фальшування особливо було поширене в 30-50 рр.

У статті „Остракізм у шевченкознавчій бібліографії" Б. Кравців викриває ненауковість і відсутність усякої об'єктивности в совєтських бібліографічних покажчиках праць про Шевченка. Наприклад, подаючи зміст Шевченківських Збірників 20-х рр., совєтські бібліографи зовсім не згадують надрукованих у цих збірниках праць С. Єфремова, О. Гермайзе, М. Грушевського. Не згадують вони й шевченкознавчих праць В. Дорошенка, Б. Лепкого та ін.

Варто згадати також цікаву статтю Б. Кравцева „Доля українського шевченкознавця в УРСР". Тут іде мова про одного з найвидатніших дослідників життя й творчости Т. Шевченка М. М. Новицького.

Б. Кравців викривав також і совєтське фальшування світогляду й політичних поглядів І. Франка. За редакцією Б. Кравцева видано книжку „Іван Франко про соціялізм і марксизм" із передмовою редактора „Суспільно-політичні погляди І. Франка і радянське франкознавство". Заслуговує уваги й стаття Б. Кравцева „Франко — лірик". Треба відзначити також цінну й змістовну статтю-рецензію під заголовком „Мойсей" І. Франка англійською мовою у виданні американського НТШ". У цій досить докладній рецензії Б. Кравців виявив і спростував фактичні помилки в біографічному нарисі про І. Франка, відзначив невдалі переклади назв окремих творів Франка, вказав на помилки в розділі про видавничу й наукову діяльність Франка та на численні помилки в бібліографічних даних про наукові праці І. Франка. Рятують це видання від повної компромітації, каже Богдан Кравців, високомистецькі ілюстрації, заставки та кінцівки до тексту поеми, що їх виконав Мирослав Григор'їв.

1961 р. у виданні НТШ вийшла брошура Б. Кравцева „Федькович у нових літературознавчих публікаціях". Даючи огляд совєтських видань творів Федьковича та аналізуючи праці про життя й творчість цього письменника, Б. Кравців викриває совєтське фальшування світогляду й творчости Федьковича та цензурування його творів. Наприклад, у совєтських виданнях викинуто такі рядки поезії Федьковича:

„Москалиско, як вовчиско, лупає очима
І з кривавим своїм кнутом грозить за плечима".

Совєтське фальшування викриває Б. Кравців і в статті під назвою ,,Українсько-польські літературні взаємини й сучасне радянське літературознавство''. Аналізуючи працю Гр. Вервеса на цю тему, Б. Кравців звертає увагу на те, що Вервес замовчує деякі історичні факти, зокрема ігнорує участь Богдана Лепкого в українсько-польських взаєминах.

У статті „Василь Стефаник і його біографія" Б. Кравців на конкретних прикладах показує, як большевики фальшують творчість В. Стефаника, скорочуючи його твори та викидаючи окремі частини цих творів. Наприклад, новеля „Марія", — як зазначає Б. Кравців, — опублікована „із скандальним скороченням — вилученням кінцевих уступів про те, як москалі руйнували могили".

У статті ,,Леся Українка про російсько-українські взаємини" автор подав довгі цитати з листа Лесі Українки до М. Кривинюка (опублікованого в кн. О. П. Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчости". Вид. УВАН 1970). На підставі цього листа видно, як Леся Українка неґативно ставилася до Переяславської угоди та як вона гостро викривала антиукраїнські тенденції російських соціял-демократів.

Ряд статтей Б. Кравцева присвячено творчості репресованих в УРСР поетів. 1955 р. у виданні НТШ і УВАН вийшла цікава книжка „Обірвані струни". Антологія поезії поляглих, розстріляних, замучених і засланих. Вибір, передмова й довідки Богдана Кравцева. 430 стор. 1955 р. за редакцією і з передмовою Б. Кравцева надруковано твір розстріляного большевиками українського письменника Григорія Косинки „Фавст із Поділля". 1962 р. Б. Кравців надрукував у „Сучасності" рецензію на кн.: В. Свідзінський. Вибрані поезії. Едмонтон. 1961. Дві статті Б. Кравців присвятив Миколі Зерову: ,,Реабілітація М. Зерова-перекладача" і „Бій за реабілітацію М. Зерова".

Особливо велику увагу приділив Б. Кравців українським поетам 60-х рр., популяризуючи їх твори, а також публікуючи статті про цих поетів. За редакцією Богдана Кравцева 1962 р. вийшла книжка „Поети Чумацького Шляху", стаття в „Сучасності" — „Велика Ведмедиця" і „Гончі пси" — Про модерну українську поезію, а також стаття в збірнику „Слово" — „Народження нового" (Про

(Закінчення на ст. 3-ій)

МИСТЕЦЬКИЙ ГАНТЕР

(Закінчення зі стор. 2-ої)

риті, все у пастелевих барвах, тут і там із червоними цятками, все окутане чаром античної Греції. „Навіщо вона поїхала до Греції, чи в Гантері немає річки?'' — запитував здивовано один закоханий у гантерську природу мистець, забувши, що й із України з її чудовою та різнорідною природою виїздили Олекса Грищенко до Константинополя чи Іван Труш до Італії — і привозили відтіль архитвори. Але тепер Людмила Морозова дійсно одинока, що закохана у Греції: вона нарікає, що зустрічала там туристів із усіх країн, усіх рас і народів, тільки ні одної української душі. Виставка Людмили Морозової — це наче „подих Греції у Гантері'' і треба подивляти ту колишню ученицю Федора Кричевського не тільки як мисткиню, але і як людину — з її життєвою тугістю, життєрадістю та відданістю своїй професії...

Нова індивідуальна виставка Ярослава Вижницького — теж у власному домі, де в кімнатах у партері заінстальовано спеціяльно для виставок систему лямп-рефлекторів, — ця нова виставка Вижницького переносить нас у світ розмашистих кольорів. У каталозі його виставки 52 експонати — все без вийнятку олії. Найкращі з-посеред них — квіти в різному кольориті: є бузок, троянди, ириси, маки, гвоздики, мальви і соняшники, — є квіти фіолетні і білі, і червоні, є теж черешні і гриби і яблука, — це реалізм, але не фотографія. Вижницький теж малює гуцулів, але є й цікавий „Індіянин на коні'', — є окремі „Коні'', „Котик'' і „Ведмедики''. Є теж ціла серія пейзажів в різних порах року у різному кольориті,є теж аж три малюнки славетної гантерської церкви — постійний об'єкт всіх мистців. Виставка Я. Вижницького також багата з більшістю образів намальованих в останніх місяцях. Треба подивляти мистця, який, працюючи повногодинно на хліб насущний для себе і своєї родини, знаходить час і має наснагу приготовлятись щорічно до нової гантерської виставки.

У недалекій „гражді'' біля гуцульської церкви колективна виставка, також із кругло 60 образами. Трудно згадувати всі їх. Прегарні чотири акварелі-краєвиди Богдана Титли: здобувши собі ім'я як графік-ілюстратор Б. Титла зробив вже в минулому році милу несподіванку своїми акварелями в замряченому імпресіоністичному дусі. Жаль, що вони на цій виставці розкинені на різних місцях у двох кімнатах галерії. Те саме стосується кольоритних образів-оліїв Миколи Неділка: „Рожева стежка'', червона „Осінь'', зелені „Три човни'' й ін. Розкинені образи також Михайла Мороза, що його експресіоністичні червоні „Квіти'' становлять добрий контраст до білих „Гортензій'' Людмили Морозової. Чому не розвішувати всі експонати того самого автора один поруч одного?! Із спадщини покійного Миколи Бутовича є пригадки його закоханости в українській народній мітології. Галина Титла виявилася дуже талановитою ученицею візантиніста Петра Холодного мол. своїми іконами. Любомир Кузьма, вірний своєму академічному реалізмові, притягає увагу глядачів великою олією, яку назвав „Провесна над морем'': обернений спиною до глядача та обличчям до моря дідо, що тримає за ручку свою онуку. Небуденний сюжет — майстерно виконаний. Любослав Гуцалюк, який — як жартівливо сказала раз його дружина — „малює гребенем'', виставив у прикметному йому „гребеневому'' стилі романтичну „Церкву у Парижі''. У другій кімнаті — ціла серія дереворитів одного з наших найкращих графіків — Баляса.

До Гантеру приїздять люди, які прагнуть тиші, спокою, втікають від гамору. Тому тут мало басейнів, грищ і кортів, тому тут менше молоді і дітей, як у недалекій „Союзівці''. Проте, тут український кетскілський мистецький осередок, з якого мистці виїздять у довкільні оселі з гостинними виступами...

Зузанна Фостяк — д-р оптометрії

У неділю, 29-го травня Зузанна Фостяк здобула диплом доктора оптометрії в Іллінойському коледжі Оптометрії.

Зузанна Фостяк народилася в Буенос Айресі в Аргентині. До ЗСА приїхала в 1957 р. Після початкової школи св. Миколая закінчила середню школу Нотр Дейм в Чікаго, а опісля отримала диплом бакаляра в Рузвельт університеті в Чікаго в 1973 р. Чотирирічні студії в Іллінойському коледжі Оптометрії закінчила успішно докторатом в травні 1977.

Д-р Зузанна Фостяк є дочкою д-ра Петра і д-р Кльотильди Фостяків з Чікаго. Зузанна була членом Пласту. Вона володіє в слові і письмі крім англійської — українською, італійською та еспанською мовами.

С. К.

Клюб Сеньйорів в акції

Жінки клюбу сеньйорів в Чікаго при катедрі св. Миколая на імпрезі „День Батька".

На фото вгорі — чоловіки на тій самій імпрезі. (Світлив: п. Степанець)

Клюб Сеньйорів, що приміщується при катедрі св. Миколая нараховує 150 членів. Знані і веселі є його імпрези, тому чимраз більше прибуває членів; люди менше хворіють, менше видають грошей на лікарів і ліки, бо хоча 80 відсотків платить медікер, то 20 відсотків таки треба з кишені видати і за свої гроші купити різного роду пігулок.

Запросили мене до Клюбу на імпрезу в середу, 15-го червня, мовляв, буде програма, призначена на пошану батьків і дідунів. Чоловічий пол буде мовчати, бо програму в цілому виповнять жінки. Лиш єдиний Андрій Козяр був тостмастром,решта все жіноча свита.Були між ними декляматори такі як пані Шліхота, що зачала програму привітом у поетичній формі; щоби були здорові, як вода, сильні, як старе вино, чим міцніше, тим здоровіше. Андрій Козяр, що проводив програмою, привітав о. прелата Свищука і о. Коцура (з Чікаґо), побажав всім веселої забави, покликав учасників програми, між іншими, і мене. Про мене знають як того сеньйора, що очолює сеньйорів УНСоюзу, і як того, що колись був молодим і очолював молодь, стрільців, а тепер ветеранів Об. ВУА. Серед сеньйорів імпрези знайшлися гумористи, сатирики, піяністи, самі жінки, що верховодили, співали „Многая літа" та народні пісні. А сеньйори сиділи й радувалися як то жінки, переважно вдовиці, співали „Слава" татам і дідусям, без них бо,без мужів, як хата без вікон. Пані Михайлович розповідала все нові жарти і деякі з них я записав, бо треба їх мати у резерві, якби і мені треба було людей розвеселити.

Від неї ми довідалися, що авта витиснули з обігу коней, а ослів щораз більше. Оксана Рожко в українській полтавській ноші танцювала довкола столів, бо сцени не було. Група сеньйорів які мали уродини в травні і черні сиділи разом при окремому столі і їм, крім „Многая", заспівали всі „Геппі бирстдей".Окремий хор — 7 жінок співали солензантам, а відтак всім пісню „Маю жінку молоду" та „Стелися, барвінку". Знав я, що українці — це співучий і талановитий народ, але думав, що козацька весела вдача з віком присихає! Та де там! Наверх вийшли всі таланти. Відбулася виграша нагород тих батьків, що принесли свої знімки з молодих літ і виставили на окремій стінній виставці. Я голосував на члена-вояка УГАрмії в уніформі з зигзакуватими вилогами.

Звичайно, всяка імпреза, зокрема весела, вдається, якщо добре зорганізована. Містоголова клюбу Андрій Козяр, у відсутності голови п. Деркача, разом з уродженкою стейту Массачусетс пані Андрус дбали про все, про перекуску, а навіть дали всім по чарці горілки, що нечуване, бо жінки є проти алькоголю. „На Фатерс Дей" можна і з чаркою" — відповіла мені пані Андрус. Обоє вони теж подбали про дві знімки, окремо для батьків, а властиво дідів, а окремо для бабунь. Для документації такі знімки потрібні, а для піднесення духа на старші літа конечні. Тому теж щосереди члени Клюбу сходяться на каву і солодке і на доповіді на різні теми. Юлія Орлос родом канадійка є правою рукою пані Андрус. Колись як ми (стрільці УГА) приїздили до Чікаго, Юлія в українському ресторані за „нікля" давала нам подвійну порцію кави і булок. Може тому, теж маючи таке благородне серце, вона жертвує багато свого часу на працю в імпрезах парохії св. Миколая.

Маю запрошення до Клюбу сеньйорів православної громади при катедрі свв. Володимира і Ольги, як теж до Клюбу сеньйорів православної громади при катедрі св. Володимира. Треба йти, бо хто обібрався грибом, треба лізти в борщ. Я певний, що і у тих клюбах є рухливе життя, і що обидві ті парохії допомагають сеньорам старітися „ін стайл", — як це кажуть американці!

Степан Куропась

БОГДАН КРАВЦІВ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

модерну поезію й прозу в Україні). Б. Кравців високо оцінює твори молодих українських поетів, особливу увагу присвячуючи поетичній творчості Ліни Костенко, М. Вінграновського, Івана Драча, Віталія Коротича, Євгена Гуцала, Василя Симоненка та ін.

1967 р. у видавництві „Пролог" вийшла антологія нової української поезії під назвою „Шістдесят поетів шістдесятих років". Упорядкування, вступна стаття і довідки належать — Б. Кравцеву. Тут подано зразки поетичних творів молодих українських поетів, що використали короткий період „відлиги" і показали всьому світові, які великі потенціяльні сили має українська нація, не зважаючи на довгі роки тяжких переслідувань. У вступній статті подано загальну характеристику досягнень української поезії 60-х рр. Б. Кравців опублікував також ряд статтей у журналі „Сучасність" про творчість І. Драча та М. Вінграновського.

Особливої уваги заслуговує стаття-рецензія Б. Кравцева під назвою „Еміґраційне видання поезій Ліни Костенко". Позитивно оцінюючи сам факт видання творів визначної української поетки, забороненої тепер в УРСР, Б. Кравців вказав на ряд хиб цього видання: порушено хронологічний порядок опублікованих поезій, багато віршів вилучено в цій збірці, зроблено шкідливі й непотрібні скорочення в деяких поемах Ліни Костенко, не виправлено багато прикрих друкарських помилок. Отже твори Л. Костенка, як зазначає рецензент, вийшли в понівеченому вигляді. „Поскорочувані довільно, — каже Б. Кравців, — і попсовані пропусками тексти поезій Ліни Костенко в цьому виданні не матимуть вартости і для тих, що хотіли б досліджувати чи вивчати твори поетки".

В „Енциклопедії Українознавства" Б. Кравців надрукував статті про О. Олеся, В. Підмогильного та Є. Плужника.

Кілька статтей він присвятив творчості українських письменників-еміґрантів. До них належить коротка стаття про лірику Євгена Маланюка, а також ґрунтована вступна стаття до роману Л. Мосендза „Останній пророк".

Варто згадати статтю Б. Кравцева „Видавництво „На Горі" і його видавці". Тут подано огляд видань цього особливого видавництва, що друкує для дуже обмеженого вузького кола вибраних читачів твори сучасного українського письменства та твори світової клясики в перекладі на українську мову.

Проблемам перекладної літератури присвячено статтю „Поезія Заходу і українські переклади". Тут подано короткий історичний огляд перекладної літератури українською мовою і докладніше проаналізовано переклади С. Гординського, опубліковані в книжці „Поети Заходу" (1961).

Така різноманітна тематика праць і статтей Богдана Кравцева — літературознавця та літературного критика. Центральне місце займають тут проблеми шевченкознавства та сучасної української літератури. Незаперечна заслуга Б. Кравцева — це викривання фальшу й тенденційности праць сучасних совєтських літературознавців. І цього, звичайно, не можуть простити Б. Кравцеву „режимні" критики, бо „правда очі коле". Тому то вони лають Богдана Кравцева за його викривальні статті. Особливо лютують вони, читаючи в „Сучасності" такі статті Б. Кравцева як „Літературна реакція в наступі", „Під прапором погромництва", „Проґресування русифікації в УРСР" та інші вже згадані статті.

Є. Кирилюк у своїй статті „Ідеологічна боротьба навколо Шевченка" („Радянське літературознавство", 3, 1972) гостро критикує збірку статтей про Т. Шевченка, опубліковану за редакцією Б. Кравцева в XIII т. творів Шевченка (вид. Денисюка). Зокрема Кирилюкові не подобаються статті С. Смаль-Стоцького, М. Глобенка, Т. Осьмачки та ін.

З несамовитою люттю нападає на Б. Кравцева В. Л. Микитась. У збірнику „Про справжнє обличчя українського буржуазного націоналізму" (К. 1974) в статті „Молоді радянські літератори та вигадки заокеанських фальсифікаторів". Л. Микитась найбільше лає Б. Кравцева за його брошуру „На багряному коні революції", за статтю, надруковану в збірнику „Слово", за статтю „П'ятий з'їзд письменників України" („Сучасність 1967), за антологію нової української поезії „Шістдесят поетів шістдесятих років". Микитась присвятив Кравцеву 14 сторінок своєї статті, але вся ця писанина режимного критика — це суцільна базарна лайка: „націоналістичний невіглас", „заокеанський фальсифікатор", „ідеологічний диверсант", „фашистський посіпака" і т.д Ця фразеологія аж ніяк не личить виданням, які виходять під маркою Академії Наук УРСР!

Така бурхлива реакція режимних критиків лише підкреслює цінність об'єктивних праць Богдана Кравцева.

В пам'ять
бл. п. Стефанії Карапінки
на Стипендійний Фонд через 28-ий Відділ СУА
20.00 долярів пересилає
Lexington, N.Y. Родина ШУМИЛО

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Анатоля Лобачевського
був. ревізора Українських Кооператив (РСУК) у Львові,
складаю на цілі УВАН 10.00 долярів.
Надія СТЕФАНСЬКА

Замість квітів на могилу
бл. п. Евгенії Макарушкової
Мамці наших Друзів: Іці, Олі і Богдана
складаємо 10.00 долярів
на Фонд видання Збірника Пісень Романа Купчинського
(В-во „Червона Калина").
Степанія і Ганна КОРЕНЕЦЬ

Оселя ОДУМ „Київ" розпочала працю

Одумівська оселя „Київ", розташована в мальовничих горах Нюйоркського стейту — Кетскілл, та поблизу ряду інших українських осель, а особливо всім відомої Союзівки, кожного року традиційно відкриває літній сезон 2-го, 3-го та 4-го липня.

Цього року, як і завжди, оселю приготовили вчасно клопотливі господарі оселі під проводом нового голови Антона Фідімончука, відомого одумівського та громадського діяча.

Гарний вигляд оселі, свіже повітря, чудова соняшна погода притягали відвідувачів та гостей різного віку. Ввічлива обслуга заздалегідь потурбувалася, щоб дати гостям усі, можливі, вигоди — приємні звуки української музики, що лунала з гучномовців, українські страви, гарний басейн та вигідні кімнати. Все це та ряд інших вигод, справляли гарний,відпочинковий, рідний настрій.

У суботу, 2-го липня, о 8-ій годині вечора відбулася спільна вечеря, що її відкрив голова оселі, А. Філімончук, вітаючи всіх приявних, а о. протоієрей М. Горошко, настоятель церкви Пресвятої Богородиці в Ню Брітені, Конн., прочитав молитву. Трапезою вміло переводив проф. д-р Євген Федоренко, а промовляли: голова оселі Антон Філімончук, о. прот. М. Горошко та інші. Під час вечері розважав гостей грою на бандурі, молодий одумівець, Андрій Павленко, виконуючи ряд українських народних пісень, а зокрема: „Взяв би я бандуру", „Козацький марш", „Ой казала мені мати" та інші.

Після вечері, ще довго, під чистим зоряним небом (а тут воно дійсно зоряне, майже таке, як і в Україні), велися жваві розмови та звучали українські, невмирущі, і чарівні пісні.

В неділю, 3-го липня, в місцевій церковці св. Василія, отець протоієрей М. Горошко, відправив Службу Божу, а співав зібраний хор, який вив'язався чудово.

Приявні з великим захопленням та вдячністю, довідалися про те, що о. протоієрей М. Горошко подарував для церковці св. Василія конечні речі: ризи, стихар, дискос, ложечку, ручний хрест, служебник, покрівці, воздух, рушничок та чашу, яку отець вживав, будучи капеляном в канадській армії.

Щиросердечне спасибі, Отче протоієрей!

Пані Уляна Слинько подарувала Оселі гарно вишиту декоративну подушку та вишитий тризуб.

Триденний побут на Оселі добігав до кінця і треба знову було повертатися до міст. Відпочинкова і рідна атмосфера мило залишиться в спогадах кожного відвідувача та піддає бажання якнайскорше повернутися назад.

Рівночасно з відкриттям Оселі, розпочалися і літні відпочинково — виховні табори. Від 9-го до 23-го липня відбудуться Курси Виховників, а від 13-го до 27-го серпня, Курси вдосконалення гри на бандурі під зарядом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка та Курси Українознавства під керівництвом проф. д-ра Якова Гурського, професора Рочестерського університету.

Від 23-го липня до 13-го серпня відбуватимуться відпочинково-виховні табори.

Ів. Павленко

У сороковий день смерти
бл. п. меценатки
ЕВДОКІЇ СТАШКІВ

Покійна народилася 21-го липня 1889 р. в місті Тернополі, Україна. Відійшла у Вічність 1-го червня 1977 р. в Маямі, похована 3-го червня в Детройті, Міш.

Заупокійну Службу Божу з Панахидою відправлено 10-го липня ц. р. в Українській Католицькій Церкві в Маямі, Фльорида. По відправах відбулася жалобна тризна в церковній залі, де присутні замість квітів на могилу, жертвували на Фонд Катедр Українознавства при Гарвардському університеті:

Союз Українок, Відд. 17-ий в Маямі	$100.00
Ракуш Микола	20.00
Венгльовський Стефан	20.00
Івашко Миром і А.	20.00
Гарматій Павло	20.00
Ортинський Омелян, Філядельфія	20.00
Д-р Цегельський Юрій	13.00
Кобрин Микола	10.00
Павлюк Теофіль, Філядельфія	10.00
Микитка Соня	10.00
Шумило Оксана	10.00
Ґелембин Василь	10.00
Ікалович Петро	10.00
Дрозд Михайло	10.00
Маланюк Богдан	10.00
Адамо Марія	10.00
Андрійович М.	5.00
Пацай І.	5.00
Скула А.	5.00
Лемечук П.	5.00
Штига А.	5.00
Семащук С.	5.00
Опир Г.	5.00
Козира І.	5.00
Галушка А.	5.00
Димитріів С.	5.00
Серна П.	5.00
Кіт С.	5.00
Дідович К.	5.00
Кочкодан Г.	5.00
Ромашко М.	5.00
Буксар Ю.	5.00
Коцелко О.	5.00
Давидович В.	5.00
Дрібними	29.50
Разом	$422.50

Членкині Союзу Українок Відд. ч. 17 ім. Олени Теліги в Маямі, Фльорида, всім Жертводавцям і Присутнім складають сердечну подяку.

Західні вчені виступили в обороні Орлова

Москва. — Асошієйтед Пресс інформує, що 40 західніх вчених, які беруть участь в конференції біля Москви, підписали відкритого листа з висловом симпатії для Юрія Орлова, лікаря по фаху, який був заарештований агентами КҐБ за свою діяльність в обороні людських прав. „Юрію, ми є огірчені твоєю відсутністю, але ми дискутуємо й думаємо про тебе", — говориться в листі західніх вчених, написаному в останніх днях медичної конференції, яка відбувалася в місцевості Протвіно, біля 60 миль від Москви, і в якій взяло участь понад 100 закордонних науковців. Лист-заява, незвичайна в умовах офіційної совєтської конференції, була підписана вченими із З'єднаних Стейтів Америки, Італії, Франції і Великої Британії. Ініціятором написання цього листа був відомий академік і дисидент Андрей Сахаров, який просив учасників стати в обороні Юрія Орлова. Орлов був головою московського Комітету сприяння Гельсінкським угодам. Тепер він знаходиться під слідством і його обвинувачують в наклепі на Совєтський Союз.

Кінець тижня на Союзівці

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Гості з Арабії на Союзівці. Інж. Богдан Неганів з дружиною Христиною та дітьми під час побуту на Союзівці.

виконали скеч п. н. „УНСоюз і Союзівка".

У свій спосіб Союзівка відзначила також річницю Тижня Поневолених Націй, а Аня Дидик відчитала спільну резолюцію Конґресу ЗСА, яка закликає президентів Америки проголошувати кожного року в липні Тиждень Поневолених Націй — аж до часу, як ці народи здобудуть свою незалежність.

Після програми відбулась під вільним небом танцювальна забава, до якої грала оркестра „Зелене жито" з Філядельфії; співали знову Маруся Штинь і Орися Штинь-Гевка.

В неділю, 17 липня, після Служб Божих в залі „Веселка" відбулося відкриття виставки дереворитів мистця Якова Гніздовського.

Вечером того ж дня о. Любомир Гузар виголосив доповідь на тему: „Завдання Товариства св. Софії".

Минулого тижня Союзівка гостила вимкових гостей, а саме інж. Богдана Неганіва і його родину, які приїхали на цей клаптик української землі в Америці з Савдійської Арабії, де інж. Неганів працює для американських нафтових компаній. Привізши зі собою багато прозірок, гість з Арабії знайомив гостей Союзівки з тією екзотичною країною.

З кінцем цього тижня, 23 і 24-го липня, на Союзівці перший раз виступить соліст Павло Покорний з Чікаґо при акомпаньяменті Орисі Покорної. До танців гратиме оркестра „Темпо". В неділю, 24-го липня, відбудеться виставка образів Михайла Мороза у 50-річчя творчости мистця. На Союзівці тепер триває двотижневий курс українського народного танку під керівництвом хореографа Петра Марунчака і консультацією видатної прімабалерини і хореографа Валентини Переяславець. Понад 50 учасників беруть участь в цих курсах.

ІВАН СВІТЛИЧНИЙ:...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

існування, на жаль, не можу дати), пропоную познайомитися з офіційними документами, що супроводять справжні заяви. Власне в тому ціль моєї заяви: пробитися до Вас через суцільну стіну упереджень, амбіцій, особистих інтересів керівників установ, в яких я маю нещастя знаходитися, хоч я свідомий того, що мої зусилля даремні. Але я не маю вибору і мушу це зробити.

У заяві до Вас від 30 жовтня ц. р. я коротко з'ясував ситуацію, в яку поставила мене місцева адміністрація. Але після цієї заяви і, правдоподібно, через неї, адміністрація рішилась на нові кроки проти мене і я примушений попередню заяву доповнити новими матеріялами.

Справа в тому, що адміністрація, мабуть, зрозуміла непривабливість своїх дій і тому рішила прикрити їх авторитетом медицини. Була проведена комедія лікарського обслідування (комедія тому, що на мої поранені руки ніхто не дивився, навіть для проформи, і тому я змушений нарисувати Вам контури костей обох моїх рук), в результаті якої було зроблено висновок, що я можу обслуговувати компресор. На жаль, я не можу так наглядно намалювати Вам біль голови, підвищення тиснення і спазми судин голови, які мучать мене куди більше, ніж скалічені руки, і з приводу яких я звертався до лікарів і лікувався неодноразово, давно перед тим, як виринуло питання про роботу на компресорі. Я можу тільки гіпотетично представити як це звучить в медичному висновку, тому, що ролі медицини і каральних функцій адміністрації і КҐБ не були настільки чітко розмежовані, щоб можна було відрізнити одні від других: чекісти — напівприховані режисери вищезгаданих дій, свобідно користувалися медичними поняттями і визначували висновки лікарів; лікарі зі знанням справи виконували функції чекістів, а представники таборової адміністрації узагальнювали і практично здійснювали те, що рішали одні і другі. У висліді, після розмови з представником Пермського УКҐБ Івановим, мене викликав співробітник Скалінського УМВД, майор Шаріков і обіцяв, що супроти мене будуть застосовані всі форми покарання. Свою обіцянку він здійснив швидко: тепер, коли я пишу цю заяву, мене позбавили ларки, посилок і права на побачення; я спішу закінчити заяву перед тим, як мене запроторять в карцер, а там... один раз вже обіцяли мені всі форми покарання. Я не збираюся угадувати їх наперед і вичисляти. Сваволя є сваволею, а садизм є садизмом — і я не хочу здобути славу дещо наївного і простодушного, висловлювати здивування та обурення на те, що тут стало постійним і незмінним буттям і стає відхилом від норми тільки тоді, коли попереджується „гуманістичним" словесним оформленням (між іншим, і це буває рідко). Рішивши ще раз звернутися до Вас з цією заявою, я хочу підкреслити, що не зважаючи на свою інвалідність, я не відмовлявся півтора року виконавати обов'язки завідуючого бібліотеки і клюбу. Я виконував цю працю так, що не було до мене жадних претенсій. Сьогодні я не відмовляюся від праці, що її матиму силу виконувати і я неодноразово просив адміністрацію дати мені таку працю. Але мені в цьому відмовляють і замість цього примушують до небезпечної для життя і здоров'я роботи, щоб з часом карати мене всіми формами покарання за мою самооборону. Покарання вже почалися і мені не залишається нічого іншого крім того, щоб чекати на Вашу відповідь в надії, що вона не буде формальною.

27 листопада 1976

Іван Світличний

На ім'я Генерального Прокурора були вислані понад 15 заяв з табору на захист І. Світличного. До Прокурора Руденка зверталися як до головного прокурора на Нюрнберзькому процесі.

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 25 ЛИПНЯ до 6-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією ДВОТИЖНЕВОЮ перервою.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАРАСКЕВІЯ ЧОРНОМАЗ, членка УНС 83 Відд. в Філядельфії, Па., померла 5 червня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1893 р. в Україні і стала членкою УНС в 1920 р. Залишила в смутку синів Петра і Джері та дочку Марію. Похорон відбувся 7 червня 1977 р. на цвинтарі св. Марії в Факс Чейсі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА БРІЦЬ, членка УНС 230 Відд. Б-ва св. Івана Хрестителя в Янґставні, Огайо, померла 20 червня 1977 р. на 51 р. життя. Нар. в 1925 р. в Джірард, Огайо і стала членкою УНС в 1943 р. Залишила в смутку мужа Роберта, двох синів і три сестри. Похорон відбувся 23 червня 1977 р. на цвинтарі Белмонт Парк в Янґставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Ліщак, секр.

МИХАЙЛО ШАЙ, член УНС 63 Відд. в Форд Ситі, Па., помер 8 червня 1977 р. на 62 р. життя. Нар. в 1914 р. в Форд Ситі, Па. і став членом УНС в 1939 р. Залишив у смутку дружину Стелу, сина Михайла з дружиною Нормою, одного внука та одну правнучку. Похорон відбувся 11 червня 1977 р. на цвинтарі Вудмере в Детройті, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ВДОВЯК, член УНС 30 Відд. Б-ва св. Андрія в Бресляв, Па., помер 16 червня 1977 р. на 58 р. життя. Нар. в 1919 р. в Бресляв, Па. і став членом УНС в 1937 р. Залишив у смутку дружину Елеонор, дочок Каролину і Джені. Похорон відбувся 20 червня 1977 р. на свв. Петра і Павла в Плеймонт, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

секретар

АМБРОЗІЙ ГОРПЕНЮК, член УНС 94 Відд. Б-ва ім. М. Шашкевича в Гамтрек, Міч., помер 15 червня 1977 р. на 81 р. життя. Нар. в 1895 р. в Бродах, Україна і став членом УНС в 1956 р. Залишив у смутку дружину Теклю, сина Івана з дружиною Іванкою, дочку Галину з мужем Юліяном і дітьми Ігорем і Надією. Похорон відбувся 18 червня 1977 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Р. Татарський, секр.

СТЕФАН ГЛОГОВСЬКИЙ, член УНС 346 Відд. Т-ва „Львів" в Клівленді, Огайо, помер 17 травня 1977 р. на 56 р. життя. Нар. в 1922 р. в с. Сушиця, Перемиського повіту, Україна і став членом УНС в 1967 р. Залишив у смутку дружину Аду, синів Романа і Ігора, маму Марію і сестру Катерину в Караганді. Похорон відбувся 20 травня 1977 р. на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Я. Фішер, секр.

ТАРЗАН, Ч. 7792. Долітають до джунглів

Перед нами джунглі, пане Помпусе!

Вид зелені — це велика і бажана зміна від безконечних піскових просторів пустині...

Чи ти, Помпусе, хочеш бачити якусь специфічну частину джунглів?

Чим глибші і більші дикі джунглі, тим краще, Тарзане!...

Я цілком у твоїх руках — принаймні на деякий час... А відтак — то побачимо!